

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, men kun gøre opmærksom paa, at naar han mente, at denne og tidligere Regeringer var gaaet udenom Rigsdagen ved Forhandlinger, der er førte om islandske Spørgsmaal, saa er dette ikke rigtigt. Man har altid søgt og opnaaet Enighed med Partiførerne og derved ogsaa med Partierne, naar man har truffet Afgørelse i islandske Spørgsmaal. Men til Slutning maa jeg meget beklage, at Enighed nu ikke opnaas mellem alle Partier her paa Rigsdagen, naar Forhandlingen skal begynde. Der kan ikke være Tvivl om, at naar de Udsendinge, som rejser fra Danmark til Island, kommer derop, vil de finde et enigt Folk bag de islandske Forhandlere; derimod vil det altsaa ikke blive Tilfældet, at vore Forhandlere staaer med det danske Folk i Ryggen, naar de skal til at aabne Forhandlingen. Dette er lidet ønskeligt, ja, man kan vel sige, dette gør Forhandlingen mere vanskelig. Hvis det derfor var det konservative Folkeparti om at gøre at opnaa det mest tilfredsstillende Resultat af disse Forhandlinger, vilde man kunne mene, at Partiet kunde bøje sig for en vedtagen Rigsdagsbeslutning, naar den nu bliver vedtaget, og alligevel sende sin Repræsentant med, skønt man i og for sig ikke paa Forhaand ønskede dette. Men vi har jo hørt, at dette ikke vil ske, at Partiet ikke ønsker at udsende nogen Repræsentant. Saa maa det konservative Folkeparti undværes ved den Lejlighed, og saa maa de 3 Partier forhandle paa Island med dem, der dér vælges til Forhandling. Jeg vil dog endnu tilføje netop paa Grund af de Ord, der staaer her i det konservative Folkepartis Betænkning: „sikker Udsigt til et tilfredsstillende Resultat“, at intet Menneske kan vide, om der kommer et lykkeligt, for begge Parter tilfredsstillende Resultat af den kommende Forhandling, men det konservative Parti har ikke bidraget til, at et saadant vil kunne komme. Paa den anden Side er det i Øjeblikket nødvendigt at optage Forhandlingen, og man maa da gaa til den med godt Haab og med den redeligste Villie til at opnaa Enighed efter saa megen Strid med det islandske Folk.

Johan Knudsen: Den ærede Ordfører (Borgbjerg) udtalte, at han ikke fandt Tidspunktet betimeligt til her at optage Diskussion om det islandske Spørgsmaal. Heller ikke jeg kan anse en saadan Diskus-

sion for nødvendig. Til den ærede Ordfører blot dette, at jeg ikke har sagt, at der i Udvalget var Uenighed om at bevare Rigsforbindelsen mellem Danmark og Island. Det har jeg ikke sagt, og naar Ordlyden af min Tale foreligger i Rigsdagstidenden, vil den ærede Ordfører se, at jeg har Ret. Den ærede Ordfører citerede et Brev, som var skrevet af Minister Magnusson den 23. Marts 1918. Maa jeg pointere, at Slutningen af dette Brev lyder saaledes, at Hr. Magnusson „ikke ser saa pessimistisk paa Sagen som før, da han har faaet Indtrykket af, at danske Politikere er villige til at gaa langt for at imødekomme de islandske Krav“.

Den højtærede fungerende Statsminister bebrejdede mig, at jeg hævdede, at Spørgsmaalet om Islands Ret til at føre eget Flag i Land og paa islandsk Søterritorium var blevet afgjort udenom Rigsdagen. Jeg var den Gang ikke Partifører, og jeg ved altsaa ikke, hvad der er sket mellem Ministeren og Partiførerne, men jeg har faaet det Indtryk, at den Meddelelse, som Ministeren gav Partiførerne, kun var til Efterretning. Men i alle Tilfælde kan Partiførernes Mening ikke være bindende for Rigsdagen, og derfor tror jeg at have Ret til at paastaa, at denne Sag er afgjort udenom Rigsdagen.

Den fungerende Statsminister (Brandes): Den ærede Ordfører for Mindretallet (Johan Knudsen) har Uret, naar han mener, at en Sag er afgjort udenom Rigsdagen, naar den er behandlet paa den omtalte Maade, som i længere Tid var den eneste formaalistjenlige Maade at behandle Spørgsmaalet mellem Island og Danmark paa. Naar den er behandlet paa den Maade, at Ministeriets Chef har forhandlet med Partiførerne, har opnaaet deres Tilslutning og endvidere har opnaaet, at Formændene for Partierne atter meddelte disse, hvad Regeringen havde meddelt Partiernes Formænd, forhandlede med dem og kom tilbage til Regeringen og sagde, at der var Enighed om Sagen, saa er det kun formelt sandt, at Rigsdagen ikke har været med i denne Forhandling. Man har anset det for formaalistjenligt, at Forhandlingerne førtes paa denne Maade, men de er i Virkeligheden førte saaledes, at Rigsdagen har været fuldstændig kendt med og enig i, hvad Ministeriet tilsagde og gennemførte.

Ordføreren (Borgbjerg): Det forholder sig ikke rigtigt, som Hr. Johan Knudsen sagde, at jeg i min Tale havde